

İLKNUR CEMRE USLU

MEFTUN -2-

ulyseş
yayınlari

*Bu kitapta yaşanan askeri eylemlerin çoęunda gerçek olaylardan
esinlenilmiřtir. Lütfen dikkate alarak okuyunuz.*

Vatan yolunda kendi hayatlarını, hayallerini, sevdalarını, sevdiklerini geride bırakıp mertçe savaşan, şehit düşen, gazi olan, yıllarını bir al sancak uğruna cefakâr şekilde veren ve bundan asla gocunmayanlara; evlerinde yürekleri her an ağızlarında yaşamaya çalışan annelere, babalara; her şeylerini vatan toprağına defnedenlere; bir avuç toprak için savaş veren, kan, ter ve gözyaşı dökenlere ithafen...

Cemre Laçin'in Defterinden

*Amansızca geçip giden yıllar,
Sorgulanmamış günahlar,
Karşılıksız iyilikler,
Ezilmiş fikirler çürüdü bu dünyada.
Cesetler sağlam kalacak değildi ya.*

*Yanmış çiçek açmaz bir daha.
Sulasan ne fayda, şu saatten sonra?
Bir gün yük olmuş insanoğlu sırtında,
40 yıl taşımışın kimin umurunda?*

*Sevilmeyeceğini bilmeden sevmişsin,
Yazık sana...
Yıllarını vermişsin, değmeyecek biri adına.
Gecenin bir saati,
Akbabalar üşüşmüş başına.
Çarpınma o bataklıkta.
Sen bir kere düşmüşsün bu yalnzlık çukuruna.*

Patlamadan 2 Saat Sonra

“Patlamanın etkisiyle büyük bir sarsıntı yaşamış. Vücudunun belirli bölgelerinde yaralar meydana gelmiş. Bir süre istirahat etse iyi olur.”

Başındaki konuşma sesleriyle gözlerini aralamaya çalıştı Pars.

“Uyanıyor...”

Duyduğu ses, Fethi’ye aitti. Aklına gelen en son senaryoyla gözlerini birden açtı. Sedyede doğrulduğunda etrafına bakındı. “Laçın nerede?” Uzun süre susuz kaldığından boğazları kurumuştı. Yine de ilk sorduğu, Cemre’nin nerede olduğuydu. Yanındaki time baktı. Sedyeden inmek için hareket ettiğinde serum onu engelledi. Fakat önünde hiçbir engelin bulunmasına izin vermeye niyetli değildi. Tek eliyle serumu kolundan çıkardı.

“Komutanım, dinlenmeniz lazı...”

Ekin konuşmasını bitirmeden, Pars yüksek sesiyle onu böldü. “LAÇIN NEREDE DEDİM!” Askeriyenin reviri, Pars’ın gür sesiyle dolup taşmıştı.

“Esir alındı...”

Duymak istediği son şey bile değildi bu. İki eliyle Ekin’in yakasına yapıştı. “Siz de izin verdiniz, öyle mi? Teğmen Ekin Hacı! Laçın’dan sonra emir komuta kimde?”

Ekin’in arkasındaki tim biraz daha yaklaştı. “Bende, komutanım,” dedi Ekin, sakın olmayan bir tavırla. Yine de rütbede oldukları için saygısını bozmuyordu.

“Nasıl izin verirsiniz lan! NASIL?” Tuttuğu yakayı hızla bıraktı. Revirin kapısına geldiğinde time döndü. “Derhâl eğitim sahasında toplanıyorsunuz!” Kastettiği, şadırvanın önüydü.

Kapıyı bir hışım açtı, aynı hızla vurarak kapattı. Yara bere olan vücudu umurunda bile değildi. Aksine içten içe kendine kızılıyordu. Cemre gözlerinin önünde alınmıştı ve kalkıp hiçbir şey yapamamıştı. Albay’ın odasına geldiğinde burnundan alev üflüyordu. Askeri nizama uygun bir şekilde içeri girdi. “Uyanmışsın, **Kurt**.” Bu da bir gerçektir.

Yüzbaşı Emir Pars Boran

Lakabı: KURT

“Üsteğmen Cemre Laçın esir düşürüldü. Acilen yeri tespit edilip bulunduğu noktadan alınmalı.”

Albay’ın haberi vardı tabii ki. Sıkıntılı bir nefes verdi. “Farkındayım, Kurt. Otur şöyle, yaralısın.”

Hiç oturacak hâlde değildi. Lakin Albay oturmasını söylüyorsa oturmalıydı. Otursa da bacakları sürekli aşağı yukarı hareket ediyordu. Siniri, öfkesi çok fazlaydı. Üstüne farklı bir telaşı vardı.

“Tim 7 peşlerinde. Kaos bölgedeki teröristleri temizlerken, yaralı olduğun için bölgeyi terk etmedi. Tim 7 ise hemen peşinden gitti. Son durum ile ilgili haber bekliyoruz.”

Hızla ayağa kalktı. “İzninizle.” Baş selamı verip çıktı. Koridor da attığı her adımda etrafa ateş saçıyordu. Aradığı tek ateş ise Cemre’ydi...

Cemre Laçın

Yüzüme vurulan suyla derin bir nefes aldım. Gözlerimi açmaya çalışırken başımı iki yana salladım. Kendime gelirken bileklerimi oynatmaya çalışsam da demir kelepçenin sesini duydum.

“Demek Avcı sensin. Kesinlikle düşündüğümden daha fazlasısın.”

Doktor’un sesi kelepçelerden daha kötüydü. Başım oldukça acıyor, ağrıyordu. Yüzümdeki kanımın sıcaklığını hissedebiliyordum. Vücudumda dolaşan acı, yüzümü buruşturmama sebep oldu. Ellerim demir kelepçeyle tavana asılıydı. Kaç saattir bu şekilde olduğumu bilmesem de bileklerimin kesilmeye başladığından emindim.

“Seni böyle ağırlamak istemezdim ama idare edersin, değil mi?”

Elini çeneme koymasıyla yüzüne baktım. “Senin izzeti ikramını sikeyim!” Suratına tükürdüm. Sinirlenmişe benziyor olacak ki gözlerini yumup geri çekildi.

“İsmi bilmediğimden lakabınla seslenmek zorundayım, Avcı.”

Üsteğmen Cemre Laçın

Lakabı: AVCI

Evet, lakabım Avcı’ydı. Sebebi ise avlarımla aramda olan güzel ilişkiydi. Ve o avlardan biri karşımdaydı.

“Açıkçası bu kadar güzel olman bana acı veriyor. Seni öldürmek istemiyorum. Bu çok tuhaf.”

Şimdi şuraya kusacaktım. “Götün yemez kafama iki kurşun sık-maya, kevaşe!” Kollarımdaki ağrı artmaya son hız devam ediyordu. Belli eder miydim? Asla!

“Anlamıyorsun...” Ardı ardına cıkladı. “Sana olan hislerim çok farklı. Fakat bilirsin bu işlerin nasıl yürüdüğünü.” Yüzüme bakarken ellerini önünde bağladı. “Sana sormam gereken bazı sorular var. Gönlüm ister ki kılına zarar vermemek.” İğrenç şekilde iç çekti. “Güzelliğini bozmamak.” Baştan aşağı süzdü o boktan gözleriyle. “Ama benim de öğrenmem gereken şeyler var. Senden ricam, bana istemediğim şeyleri -ışkence gibi- yaptırmadan cevap vermen. Eğer güzelce cevap verirsen canını yakmayacağım. Aksine seni koruyup kollarım.”

Gülmeye başladım. Beton duvarlarla kaplı depo gibi bir yerdeydik. Kahkaham yankılanıyordu.

“Dalyarağa bak. Beni koruyup kollayacakmış.” Daha da komiğime gittiğinde gülmeye devam ettim. Lakin o, buna sinirleniyor gibiydi. Bir anda sırt ve bel bölgeme inen acıyla dişlerimi sıktım. “Ananın amına sok o sopayı!” Arkamdaki iti gavura vurur gibi vurmuştu. Dişlerimi sıkmayı bıraktığımda gözlerimi geri açtım.

“Sen çok terbiyesizsin, Avcı. Olmuyor böyle. Anam baş tacıdır.” Kendi kendine gülmesiyle konuşmaya devam ettim. “Haklısın. Pezevenği zengin olanın, orospusu iyi olur.” Güllüşü yavaşça soldu. Arkadaki itine baktığında aynı bölgeye bir daha vurdu. Vurmanın verdiği şiddetle hafif sallanıyordum. Yanması ve acısından bahsetmeye gerek yoktu. Kollarımın eklem yerleri fazlasıyla ağrıyordu. Acıyla dişlerimi sıkarken bu sefer gözlerimi yummadım. “Sık lan kafama! Avcı'nın avı olmak istemiyorsan, Avcı'yı bitir şimdi!”

Başını iki yana salladı. “Olmaz. Seni öldürmem, sana kıyama...”

Lafını gülererek böldüm. “Sik kırığına bak. ‘Seni öldüremeyecek kadar acizim,’ demiyor da, ‘Kıyamam,’ diyor. Amına koyduğumun hoşafı!” Gülmeye devam ettim. Başka bir sopa darbesiyle dişlerimi yine sıksam da gülümsemekten vazgeçmedim. Vücudum şiddete alışkındı. Kolay kolay canım yanmazdı. İki üç vuruşa alışırdım. Zaten orası da vura vura yanmaktan, bir diğer darbeyi hissettirmezdi. Yani dayanmam gereken bir iki vuruş daha vardı. Onun dışında farklı bir işkence uygulamadıkları sürece sorun yoktu.

“Seni kameraya alacağız. Senden istediklerimizi söyleyene kadar da durmayacağım.” Omuz silkmeyi pek beceremesem de dedim. “Çok da sikimde.” Duraksadım. “Ki bende o bile yok. O kadar umurumda değil. Hani biraz da olsa *şu kadar umurundasın* diyeceğim ama hiç yok. Yani umurumda değil, yolunu yordamını siktiğim! Anlatabildim mi o aptal kafana?” Sonuna doğru gereksiz sinirlenmişim.

“Biraz sakin ol. Ellerinde olduğun adama karşı böyle davranmalısın.” Salak salak rollenip ellerini falan kaldırdı. Ben bu kadar embesilini görmemişim. “Seni asla öldürmeyeceğim. Sen benim sin...” Dibime kadar girdiğinde iğrenç kokusu ciğerlerimi çürüttü. Yüzünü suratıma yaklaştırdığında tüm gücümle kafa attım. Burnunu tutup gerilerken benim aklıma farklı bir konu gelmişti. Pars’ın kokusu hiç böyle değildi.

Sahi, Cemre. Neden özellikle onun kokusu bu kadar rahatlatmış hissettiriyor? Sanki yeni doğmuş bir bebek gibi. Sanki yaşanan onca yılların yorgunluğu bir anda yok olmuş gibi?

Ne bileyim. Sence şu an bunu mu düşünmeliyim? Neden özellikle o? Hiçbir fikrim yok.

“Acıdı mı?” dedim dalga geçerek. İçimdeki gülme tufanı biraz olsun dinmiyordu. Burnundaki kanı temizleyip bana baktı. Bu su ratsız gördükçe eniştemin *maymundan gelme* teorisine inanasım geliyordu. *Allah’ım, yarattığın hiçbir şeye laf etmek istemem lakin*

bu hiç olmamış. Yüzüme inen yumrukla başım diğer tarafa düştü. “Acıdı mı?” Bağırarak konuştu.

Başımı nereye vurduysam fazlasıyla sarsılmıştı. Etraf döner hâldeyken başımı kaldırdım. “Senin yedi ceddini ipe dizer, atlata atlata sikerim!” Canım acıdıkça hırsım, öfkem, sinirim artıyordu. İsmimin de bana katmış olduğu içimdeki alev harlanır hâldeydi. Kollarımı hissetmemsem de kendimi bir güç yukarı çektim. Doktor henüz ne olduğunu anlamadan, arkasından bacaklarımı gırtlığına dolayıp kilit altına aldım. Arkamdaki lavuğu unutmamıştım. Doktor’la beraber arkaya döndüğümde, ibne lavuk sopayı bana vurmak yerine Doktor’a vurmuştu. Doktor’un bayıldığini anladığımda bacaklarımı açtım ve karşımdaki maskeli lavuğun göğsüne hızla botumla tekme attım. Attığım tekmenin şiddetiyle sırtını duvara vurdu.

Cemre, başka çaren yok. Yap şunu!

Bir askerinin en son çarelerinden birini yapacaktım. Bu metal, klasik kelepçelerden kurtulmanın tek yolu buydu. Ve hızlı olmam lazımdı...

“Yüzbaşım.” Abbas, öfkeli gözlerle Pars’ın karşısında durdu.

Pars askeriyeinin koridorunda duraksayarak, “Abbas, sen izin-desin,” dedi. “Umurumda değil, komutanım. Laçın...” dediğinde düzeltti sabırla. Fakat hiç sabırlı değil gibiydi. “Komutanım, Laçın esir düşmüş. Ben evde yatamam. Ne yapılması gerekiyorsa bir an önce en iyi şekilde yapmaya hazırım.”

Pars etrafa baktı ve Abbas’ın omzuna hafifçe vurdu. “Timin yanına geçelim, astsubayım.”

Abbas, haberi alır almaz evden apar topar çıkmıştı. Karısına önemli bir görev olduğunu söylemişti. Daha fazla endişelenmesini istemediği için Cemre'nin esir düştüğünü henüz söylememişti. "Orospu çocuklarının kemiklerini kıracağım. Sarı torba da yok bu şerefsizlere. Çöp poşetiyle." Şadırvanın olduğu yere çıkana kadar ağzından tonla küfür kaçmıştı. Pars sesini çıkarmıyordu çünkü duygularına tercüman oluyordu.

Endişeyle ne yapacağını tartışan tim, Abbas'la Pars'ın gelmesiyle sessizliğe büründü. "Hizaya geç. Laçın'den bir haber yok. Tim 7 peşlerine düşmüş. En yakın zamanda yer ve konum bilgisi gelir. O zamana kadar boş durmak yok. Her saniye oldukça değerli. Hata yapan olursa son hatası olur." Buz gibi sesi, sessizliği yarıp geçiyordu. "Araziye yayılacağız. Olabileceği her köşeyi kontrol edeceğiz. Aranızda Üsteğmen Cemre Laçın'ı umursamayan var mı?" Öfkeyle parlayan gözleri hepsinin yüzünde gezindi. "Güzel. O zaman aptalca bir hareket istemiyorum!" Herkes hazır ola geçti. "Hazırlanın, yarım saate çıkıyoruz."

Tim, ciddiyetle hep bir ağızdan bağırdı. "Emredersiniz!" Askeri nizama uygun, koşar adım ayrıldılar. Helikopterle uzun bir yolculuk olacaktı. Zira henüz nereyi arayacaklarını bile bilmiyorlardı...